

Digte til lyset
Af Carsten Ploug Olsen

Spejlet

I

Foran spejlet

- *Dette er sandheden*, sagde stemmen

idet jeg vågnede en nat

Jeg først åbnede øjnene, så lukkede jeg dem igen et øjeblik

Søvnen sad endnu i min krop

Men jeg var lysvågen

Og jeg følte mig draget op af sengen og ud i det mørke hus

Jeg havde en følelse, som skulle jeg endelig finde hjem

En følelse af forventning

Jeg følte mig draget ned mod kælderen

Jeg stod op af sengen og gik ned ad trappen, gennem den månelysede entré og videre ned ad kældertrappen.

Der var helt sort. Intet lys

Og med ét stod jeg foran det store spejl,

dét som min kone bruger, når vi skal i byen og hun klæder sig på

Vi har ofte stået der sammen, hun helt rolig, jeg let trippende,

utålmodig, bange for at komme for sent,

idet jeg har sagt min ærlige mening om hendes tøj og hende: Som sædvanlig ser hun glimrende ud.

Nu stod jeg der alene

Min kone sov roligt videre oppe på første sal

Og så så jeg den. Sandheden.

Frygtelig og løftende

Jeg følte en dyb gysen. Dette var mit liv. Sådan ser det ud. Helt anderledes end jeg altid har troet

Og alligevel var jeg ikke i tvivl. Dette *var* sandheden.

I malende billeder foldede den sig ud,
billed efter billed, skånselsløst og forjættende

Sandheden om *mig*. Da græd jeg

II

Bag spejlet

Er dette så sandheden om mig?

Stående dér i kælderen foran spejlet en mørk nat fortvivlede jeg

For spejlets tale var entydig: Jeg havde altid fundet dét, jeg søgte: Den store kærlighed

Men jeg var den ikke voksen

Jeg havde altid noget at udsætte på den, altid noget at indvende

Da blev jeg med ét grebet af raseri

Og uagtet at det gamle folkelige mundheld siger, at et knust spejl betyder langvarig ulykke,

greb jeg i min afmagt en piedestal til blomster, der tilfældigt stod i nærheden,

og slyngede den mod spejlet, der knustes i tusind stykker.

Til min undren så jeg,

at der bag spejlet var et hemmeligt rum,

som jeg ikke før havde anet eksistensen af.

Jeg gik langsomt, tøvende derind,

og satte mig på hug med hænderne i hovedet

For hér var den; sandheden, den stemmen havde forjættet, da jeg var vågnet

Eller også var det et andet og dybere lag af den,

end dét jeg havde set i spejlet.

Siddende dér på hug bag spejlet fødtes langsomt og sagte en musik i mit hoved

Strofer af grænseløs sorg, en musik der handlede om de gange *jeg selv* havde elsket

For det var ikke det samme.

Hinsides spejlet

Dette var så dét

Dette var sandheden

Jeg bar i mit hjerte et billede, som jeg havde sammenlignet med virkeligheden hele mit liv

Et billede af den mystiske X

Af og til var jeg stoppet op og havde troet at stå foran hende

Og da elskede jeg

Men det var ikke hende.

Udmattet lagde jeg mig ned i det hemmelige rum i kælderen, og faldt i søvn

Jeg drømte da, at jeg selv var den mystiske X

og at jeg med lys og lygte søgte efter mig

Men jeg kunne ikke finde mig

Jeg elskede og blev elsket, men aldrig samtidig og én og samme mand

Jeg holdt bestandig billedet i mit hjerte op mod de mænd, jeg mødte,

sammenlignede – og hastede videre

Eller jeg stoppede op, når én havde forvekslet mig med en anden,

når *deres* billede sagde ja nu er den der,

eller når jeg fuld af længsel og angst troede at *nu* var det ham.

- *Men jeg er jo lige hér*, råbte jeg,

der både var den mystiske X og mig selv

Men hun kunne ikke høre mig

Til sidst lægger hun sig afmægtig ned i en kælder en mørk nat,

hvor hun har knust et spejl efter at hun har fået forjættet,

at hun skal se sandheden,

og falder i søvn og drømmer

om mig

Stenen i hjertet

Hvem havde troet

at den tunge sten

jeg bar i hjertet

en dag ville blive

til guld?

nu gør den mig

kun rolig

jeg siger ikke

dit navn

Hvem skulle tro

at det gjorde

så ondt

når en ædelsten

slibes?

nu er den glat

og perfekt

den lyser

for dig

Hvem skulle have troet

at det netop var dette

uvejsomme krat

disse tidsler

disse torne

Digte
der skjulte
vejen
til
kærlighedens land?

Ildrosen

I

Som en brændende fakkel skrider jeg henover himlens mørke bue

Jeg er Lucifer, lysbringeren

Når jeg vipper med øjenlågene lyner og tordner det

Når jeg ryster på hånden kommer der jordskælv og oversvømmelser og brand

Jeg leder efter rene jomfruer på maksimalt 15 år

Jeg kommer til dem uset om natten og lægger mig ved siden af dem på deres lege

Jeg rører den spæde blomst og hun vånder sig og skælver i søvne...

Jeg er den fortabte, den dømte

Når jeg en sjælden gang hviler drømmer jeg om

flammende oceaner der styrter over mig

Jeg drømmer om bjerge, der falder over mig og knuser mig

Jeg drømmer om det Intet, der er mig, og som jeg skal blive til

når dommen fuldbyrdes

Jeg er Lucifer, den dømte

II

En tåre faldt i den brændende nat

Alt havde jeg misforstået

Hen over himlen vandrede jeg og drømte om

brand og afmagt og evig lidelse og tilintetgørelse

Men tåren lagde sig om mit hjerte og sang om ro

Da rejste alverdens ondskab sig imod mig og jeg forstod

Digte

at den var udenfor mig selv

at den ikke var mig

Alt havde jeg misforstået

Jeg vandrede gennem den brand jeg selv havde tændt

grædende men ikke mere alene

Jeg bar de bjerge jeg selv havde rejst på mine skuldre

men de knuste mig ikke længere

Jeg følte det mørke Intet der var mig

men i dets centrum var der tændt et lys og lyset viste mig

de dybe skygger der var mit helvede...

III

Tanken jages i det brændende mørke

Med enorme fangarme griber det efter mig

men viljen står fast

Jeg føler grænseløs smerte og håb

Og pludselig sker det: Tanken og viljen forenes

som mægtige plader af roligt lys midt i stormen

smelter de sammen i mit hjerte. Ro

Og i mit sind fødes et ord, kun ét ord, en bøn til alle dem jeg har forurettet:

Tilgiv!

VENDEPUNKT

Jeg følte det komme

vanviddet

gennem år

voksede det

som en tordensky

under huden

Digte
og i tankerne
angsten
der gjorde verden magisk
åh suset
nedad
jeg strittede imod
klamrede mig med
det yderste af neglene
til virkeligheden
men det var for stærkt
det måtte komme
som at falde
evigt
i det ydre rum
eller ned i en kødhakker der
hakker
mennesker
men langsomt
åd det sig selv op
brugte sit brændstof på
at tilintetgøre
mig
til sidst var jeg der
i den ultimative
smerte
smertens
og angstens

Digte
bund
og kulmination
der hvor universet
vender
al smerten
og
den totale angst
da jeg målte mørket
var
vendepunktet
nu slikker jeg mine sår
fra en krig
jeg næsten har glemt
mærket for livet
men
på vej
op

GLORIA CHRISTE

For millioner af år siden
Fødtes mennesket i kaos og mørke
Mennesket levede uden tankens lys og viljens magt
Blindt ravede det gennem livet
Fra synd til synd uden samvittighed
Og uden skyld
Du stakkels menneske!
Du mødtes af døden men din ånd levede

Og levede ikke

Thi du manglede tankens lys og viljens magt

Din ånd rejste sig fra det døde legeme

Og svævede hid og did

Snart på Jord snart i helvede

Uden tanke uden vilje uden liv

Og dog levende

Over den ganske jord

Svævede legioners legioner

Uden liv og dog levende

I mørkets onde dunster

I mørkets onde kaos

Solen sendte sine rødlige stråler

Gennem tågerne

Det var dit eneste lys

Det lys du bønfuldt om hjælp

Den tavse sol lyste kun svagt for dig

Du stakkels stakkels menneske!

En bøn steg til himmels fra kosmos' afgrunde:

Giv mennesket liv! Fader vær barmhjertig! Tilgiv os!

Fra Faderen lynede lysets ild til mennesket

Over himlens mørke bue randt lysets flamme

Og se! Mennesket fik liv! Mennesket vågnede!

I sandhed, mennesket er ægte børn af Gud!

I sandhed, mennesket er evigt!

I sandhed, mennesket er elsket uendeligt!

I himlens høje sale kaldte Faderen på sine andre børn:

Hjælp mennesket, thi det trænger til meget!

Hjælp mennesket, at det ikke skal kæmpe ene!

Hjælp mennesket, at jeg snart kan modtage det i min favn!

Led mennesket, at det kan finde vejen til mit rige!

Trøst mennesket på dets bange veje!

Elsk mennesket, elsk jeres stakkels yngre brødre og søstre!

Guds børn grundede over Faderens ord.

Guds børn tav en stund.

Guds børn ængstedes for det dybe mørke.

Da trådte Kristus frem: Jeg vil! Thi jeg ynkes over mennesket!

Fra millioner af struber lød det med et: Vi vil! Thi vi ynkes over mennesket!

Langsomt bredte lyset sig over jorden

I svindende og kommende aldre

Strømmede lyset til jorden i klare skønne bølger

Strømmede lyset til mennesket

Mennesket rejste sig mennesket kæmpede mennesket led

I svindende og kommende aldre kæmpede de sig frem mod lyset

Lig en skøn dæmring lagde lyset sig om jorden

Lig en skøn morgensol søgte lyset menneskets åsyn

Lig en flammende middagssol strømmede det sejrende lys til jorden

Lig en skøn aftenstjerne skal det fuldbringes

Lig en drøm føres mennesket hjem til de himmelske boliger

Lig en ny morgen skal mennesket vågne i sit rette hjem: Paradis

Skuende den uendelige skønhed den uendelige kærlighed:

Gudfaders dybe, uudgrundelige åsyn, Gudfaders elskende hjerte

Om føje tid skal Gud modtage det sidste menneske i sit rige

Om føje tid skal Gud tørre de sidste tårer af menneskets kind

Om føje tid skal Gud trykke barnet til sit bryst

Om føje tid skal Gud dømme mennesket og dommen lyder:

Vær I alle velkomne, I, mine elskede børn.

Således vil lyset vinde sin sejr

Således vil det fuldbringes

Således vil fortidens dybe mørke blive til flammende dag

Takket være den kærligste, tålmodigste, stærkeste leder af alle:

Kristus: Genopretteren.

Fald, død og genopstandelse

Da jeg var yngling faldt jeg

mørket opslugte mig og alt blev sort

Da jeg var ung døde jeg i kærlighed

mit sidste håb slukkedes og jeg blev en levende død

Da jeg var midt i livet genopstod jeg af kærlighed

ved at give afkald på kærligheden

- kunne jeg pludselig elske

LIVET

Dagene rinder som blød regn

I mørke skove

-

Minutterne strømmer som solstråler

Gennem løvhanget i en lysning

-

Sekunderne skinner som stjernelys

I våde, mørke stammer

Evighed er her som Guds elskende hjerte

Der lyser i det sovende barns drømme

SÅDAN VIL JEG LEVE

Som fugle der letter fra kviste

Stiger vore tanker mod himlens blånende hvælv

Som sten der skylles op på stranden og findes af leende småpiger

Er vore tabte og genfundne sekunder

Som kul under bjerges svimlende tons

Er vor ånds langsomme forædling

Som min elskedes åndedræt mod min hals

I en oase under den sorte arabiske nattehimmel

Er kærlighedens milde himmelvind

Jeg vil varsomt runde min hånd om fuglen

Hviske beroligende til den og derpå slippe den fri

Jeg vil smilende give pigen en slikkepind

Og invitere hende på cacao og boller på min fødselsdag

Jeg vil møjsommeligt drage stenen op fra mørket

Slibe den til og lade smykket lyse i natten

Jeg vil se ud over den skønne brogede verden

Og synge om det dybeste mennesket fandt

Blandt glødende stjerner og svingende sole: Kærligheden er størst!

TRÆER

I jordens dybe mørke ligger et agern

Digte

Fra himmelens uendelige dybder gløder Solen

Varmer agernet kalder det frem til spiring

Kalder på det med sit milde men myndige bud

Langsomt bryder spiren frem gennem mørket

Baner sig vej gennem jordens trange skød

Forbi sten og orm forbi råd og urenhed

Et øjeblik hvor alt er stille

Og spiren bryder gennem jordoverfladen

Man kan næsten høre dens suk

Da den for første gang inddrikker luftens nærende blå

Da den for første gang ser Solens gyldne skive

Og mærker hvordan saften bruser i stængelen

Og føler varmen fra himlens mægtige liv

Så spæd den er så sårbar og dog så stærk

Himmelfødt med rod i mørket

Ofte trædes skuddene ned og lægges øde

Men kun for at spire des kraftigere næste forår

Ofte hugges de spæde træer ned

Men der bliver altid noget tilbage

En livskraft en livsmulighed som er hellig

Træet vokser det sender sin stamme op mod

Himmelens uendelige blå Solens flammende lys

Stammen bliver sejere stærkere med årene

Tiden gør den sølverne sitrende af styrke

Det danner sin krone danner blade danner blomster

Det svajer sagte i den lune livgivende vind

Eller sukker under stormens rasen

Men aldrig aldrig giver det sig

Det vedbliver at sætte nye skud nye blomster
Hvide guldkantede blomster der forvandles til
Saftig nærende sød blød frugt med spændstig skræl
Træet rejser sig fra jorden under daghimmels flammende guddom
Eller under stjernerne der hvisker om lys trods det dybe mørke
Rejser sig badet i dagens guld
Eller svøbt i den lune nats milde himmelvind
Det rækker sin krone mod himlen
Det har sine rødder dybt forankret i sort nærende muld
Rækker mod himlens evige dybder
I en evigt kulminerende skønhed:
Således stræber alt liv mod lyset!

ALLIGEVEL

I tvelys her
solnedgang er nær
alligevel lever jeg
en aften i maj
da elsker jeg hver og én
Grete Juel Andersen
En sorg så stor
i vredens sorte flor
i tidernes morgensang
Ardor med Gud gik i svang
Du, broder så from og mild
i mørket gik vild

Digte

Husker lysets dage
og mørkets sorgfyldte klage
for dig
glemmer smertens evighed
og husker kærlighed
Alligevel
På trods af død og gæld
I tidens dybe brønd
Trods vor smerteløn
Vi finder jo hjem engang
Og synger igen lykkens sang

LIVETS RING

En kugle
I centrum lys
Udenom mørke
På grænsen
I evigheds slummer
Ligger Adina og Aves
Tanken og viljen
-
En dirren går gennem altet
Adina og Aves vågner langsomt
Strækker smilende deres hænder mod lyset
-
Adina og Aves når lyset
Og vågner helt
De strækker modigt deres hænder

Digte

Mod lysets centrum

Forfulgt af mørket

Thi i lysets centrum slumrer livet

-

Adina og Aves når lysets centrum

Og frem stiger Ohm

I sejrende skønhed

Det er kærlighedens fødsel

Det er lykkens fødsel

Det er det evige livs fødsel

Med tårer i øjnene hvisker Han:

"Jeg vil skabe!"

-

Tusinders tusinde udgår fra Herrens flammende faderskød

Født i kærlighed født til skønhed født til lykke

Legioners legioner udgår fra Herrens flammende faderskød

Født af barmhjertighed, født til kærlighed født til det evige liv

Langsomt lærer de alle

At det gode ikke søger sig selv

Langsomt lærer de alle

Forskellen mellem lys og mørke

Langsomt finder de alle

Blandt glødende stjerner og svingende sole

At kærligheden er størst

Langsomt finder de alle

I visdommens dybeste kamre

Lysets ring:

Digte

Alt begynder og ender med liv

Thi livet selv er livets mening

Thi livets essens er kærlighed

Thi livet er alt!

DEN BLÅ DIAMANT

Hvordan fortælle andre om sin kærlighed

Uden at det bliver banalt

Hvordan fortælle andre at netop denne kvinde

Er mine øjnes lyst

Hvordan gøre andre det begribeligt at netop du

Og ingen anden

Er verdens dejligste?

Hvordan skal jeg få andre til at forstå

At dine øjnes smil

Er som haver af levende skønhed

At din latter

Er som klukkende strømme af lys

At din stemme

Er så fuld af åndelig skønhed og varme

At din stilhed

Er som tusinde månelyse søer

Ja, hvordan forklare andre bare lidt af alt dette?

Hvorfor skribe sin kærlighed

Sin angst sin smerte ud for alle vinde?

For, ja, du, mit hjerte, gør mig også angst

Jeg er angst for at miste dig

Jeg er angst for at komme til kort

Digte

Jeg er angst for det vi ikke kan dele

Jeg er angst for mine begrænsninger

Jeg er angst fordi jeg elsker dig fuldt og helt

Og fordi mine handlinger måske vil forråde min kærlighed

Hvorfor er der så stor afstand mellem det jeg vil sige dig

Og det jeg siger?

Hvis jeg havde hundrede stemmer

Og tusinde fingre

Kunne jeg måske forklare dig

Hvor højt jeg elsker dig

Jeg vil omfavne dig med alt jeg er

Og der sidder jeg og taler som en idiot

Der ikke ved at en plus en

Dig plus mig

Er mere end to

Jeg vil forstå præcis hvem du er

Forstå din inderste sjæl

Forstå hvorfor jeg elsker dig sådan

Og så kommer jeg i tvivl om dit navn

Og dine drømme og din smerte

Men når alt kommer til alt

Så elsker jeg dig

Fordi du er dig

Fordi du er god og stærk

Fordi du er skøn

Fordi, ja, fordi du er dig

Nej, jeg var ingen ørken før du kom

Digte

Og du var ikke min manna

Men du kranser mit liv mine håb

Med sandhed

Du er det salt

Der får mine drømme til at smage af sandhed

Og ja, jeg kunne godt leve uden dig

Men ikke uden at du fandtes

Og det er præcis, ja, lige præcis

Fordi du er det

Der får verden til at lyse

Som en blå diamant

SEKUND

En nat fløj hvide duer

Op under himlen hvide pile

Flaksende sædceller på vej

Mod den kosmiske livmoder

En nat kun denne ene nat

Vil jeg ikke græde

Over en uhjælpelig ensomhed

Men vise dig

Min pastelgrønne flamingo

Netop i det øjeblik

Den lander i søens blånende æter

Lægge en skildpadde med rødt guldrandet skjold

Ind til dit hjerte

En nat kun denne ene nat

Tier smerten

Synger mine børn

ET FORSVAR FOR MENNESKET

På en grøn og blå klode

Et sted i universet

Vandrer der en skabning rundt

De kalder sig selv mennesker

Jeg har besøgt stedet

Og dette væsen slår mig gang på gang

Med undren

Der er ingen grænser for dets latterligheder

Deres brutalitet deres begrænsninger

Deres dumhed deres vildskab

Og alligevel kan jeg ikke lade være med

At holde af hver eneste en af dem

Jeg har studeret dem nøje

Gransket deres væsen

Og fundet at på trods af alle dets latterligheder

Er der, dybt i deres sjæle, noget man må elske

Det er en ganske lille ting

Man ser det ikke ved første øjekast

Man må bag om facaden for at se det

Man må trænge bagom dets pralende

Eller snøftende dumheder

Man må bag om dets uhyrlige svaghed

Og forstå, at der trods alle mulige indvendinger

Digte

Mod mennesket er et lille ord,
Der står prentet et sted
På tværs af alle latterligheder
I menneskets uudgrundelige dybder
Et ord, der gør at jeg personligt elsker
Disse stridbare, naive, små skabninger
Et ord, der viser deres sande muligheder
Og deres sande storhed
Det er dette lille ord: Ja!

LIVETS TRÆ

Fra evighed lå lysets agern
I mørkets frodige muld
I et helligt øjeblik
Strakte agernet sit indre liv
Som en gylden spire frem af kernen
Spiren voksede, spiren groede
Strakte sine hænder mod himles himle
Rødderne nåede lysets poler
Og agernet belivedes med hellig kraft
Da brød den muldens overflade
Da så den for første gang den himmel den ubevidst havde stræbt imod
Stadig voksede spiren, stadig groede spiren
Blev til stamme, blev til grene
Stammen voksede i gylden og sølverne styrke
Grenene bar knopper
Bristefærdige, saftige, gyldne knopper
Indtil træet med et sprang i blomst

I en hellig, guddommelig kulmination og forening
Af skønhed og kraft og kærlighed
Træet stod blomstrende, evigt skønt
I sommerens flammende, gyldne dag
Fremstået af altets skjulte dybder
Rækkende sin krone ind i alle himle og over alle tinder
Da kastede Træet sin frugt
Og små agern, uendelig små mod det mægtige, evige Træ
Begyndte at spire af mørkets grund
Kaldt til live af himlens mægtige, varmende ild og liv
Spirene voksede, spirene groede
Trygt ved Det store Træs fod
Og der skal de evigt gro, evigt vokse
I saligt lys og skygge
Fra Det store Træ
Thi dette Træ er evigheds Træ
Thi dette Træs frugter er evige
Thi i ly fra Evigheds Træ, skal livet evigt kulminere
Skønhed over skønhed
Visdom over visdom
Liv over liv
Lys over lys
I evighed!

BJERGLANDSKAB

Evigt vandrer ånden
På livets bjerg

Digte

Stundom stræber vi
Stundom går stien over stigninger
Bratte eller jævne
Og da øges vort livs kadence
Vi stræber af al vor kraft
På at udvide vor visdom
På at udvide grænserne for vor kærlighed
På at jævne grunden
For de skarpe kanter og tinder
Der volder os lidelse og smerte
Og som kræver anstrengelse og tålmodighed
Mageløs skøn er den ro
Vi føler når vi derefter betræder
Plateauets grønne, fredfyldte veje og stier
Vi hører fuglenes sang
Som stemmer fra gamle venner
Vi føler vinden tage let i vort hår
Når livet har fundet sit sande leje
Når hjertet slår adagio
Vi smiler op mod Solen, allyset, og det ned til os
Indtil livsånden atter indblæser os storme
Indtil vi atter stiger i landskabet
Og hjertemusklen skal pumpe hårdere
For at bringe ilt til ånd og legeme
Ud til vor krop og sjæls yderste nervetråde og livsbaner
Dette er livet:
En evig vandring i et uendeligt bjerglandskab
Over tinder og plateauer

Digte

Over smerte og hvile

Fra verden til verden

Fra liv til liv

Fra trin til trin.

Således udvides hjertets dybe grund

På vor vandring gennem verden

Den verden der er omsluttet

Af altets dybe uendelighed

For hver stjerne et hjerte

For hvert hjerte en vej

ALKYMI

Af lidelsens tornestrøede vandring

Af smertens hjerteskerende realitet

Af mørkets sorte slagter

Sænker den flittige sorg sin frugt i hjertet

Og frugten er et gyldent æble

Der skal lyse for alle.

Du, menneske, du, Adam Lykkefødt

Søger det du er født af

Men oftest finder du smerten

Fordi din livspil peger indad

Dog, kærlighedspilen vendes udad i dagenes rullende trav

Solen stiger over det mørke ocean

Gennemtrænger menneskets smerte med sin ild

Og kloden fødes i tågers mælk.

Således af mørke til lys

Digte

Skal verdensorganismen uddrage næring

Af mørkets bitre galde

Til menneskehjertets gyldne evighed

Således af mørke til lys

Skal kosmos perfektioneres

Af mørkets dømt afgrunde

Til altings evige strømme og bølger af guld.

SILHUET

En mand står på en klippe

Ved havet i en morgen

Hvor Solen endnu ikke er stået op

Jeg ser hans utydelige omrids

Mellem ham og mig:

Frodigt fugtigt græs

Jeg begynder at gå

Henimod ham

Af havet stiger ild

Dets røde tunge rammer manden

På skuldrene

Hans omrids flammer op

Som en guddommelig aura

Jeg smiler genkendende

Og genkender ikke

Han er i mørke

Hvem er han?

Solen stiger langsomt

Digte

Over havet gyder den sit lys
Lyset vælger vælger frem
Floder af guld løber fra himlen
Over vandet
Rammer mit ansigt
Jeg standser
Jeg står hundrede meter
Bag ham
Han rækker hænderne i vejret
Med ryggen til
Han hilser sin gud
Jeg trækker næppe vejret
Langsomt vender han sig
Ser på mig
Nu er hans ansigt i skygge
Hvem er han?
Vi står ubevægelige
Mellem os:
Frodigt fugtigt græs
Dampende jord
En klode der ånder
Atter vender han sig
Bort
Han rækker armene ud
Sætter af
Og glider ud mod horisonten
I tyst flugt

Digte

En sten står på en klippe

Ved havet en aften

Hvor Solen tænder havet

Med sin orange efterglød

Snart er det nat og koldt

Mennesker vandrer hen mod stenen

Der skærmer sin inskription

For himlens røde flammer

Hvem var han?

Menneskene standser

Hundrede meter fra stenen

Tavse

Hvem var han?

En klynge sten står på en klippe

Ved havet en morgen

Hvor Solen sikkert igen vil stå op

Mennesker vandrer mod gravene

Ser ikke inskriptionerne

Disse mangfoldige drømme om liv

Ser kun stenene

De standser hundrede meter derfra

Ser kun stenene

Og lyset der fødes

Ubændigt

TUSMØRKELYS

Hvor velsignet og forunderligt er ikke dette

At være menneske
At deltage i livets evige proces
Hvor mageløst er det ikke
At få lov til at være helt almindelig
At have fejl og mangler
Og sige ja til det hele
Ja til glæden og smerten
En smuk kvinde kom til mig
Og lærte mig værdighed
En anden smuk kvinde
Lærte mig ærbødighed for mennesket
En vismand lærte mig
At hvis man ikke elsker mennesket
Er der blot noget man ikke har forstået
Et enkelt stearinlys brænder i stuen
Det oplyser med flakkende skær mørket
Jeg sender mine tanker til alle
Til dem jeg elsker
Til dem jeg ikke kender
Til dem der lider og dem der ler
Stille med et smil overgiver jeg mig til livet
I al dets mageløse skønhed og mangfoldighed
Kun når livspilen peger indad
Har mennesket smerte
Hvor fortvivlende ensom er du ikke
I dit begær?
Men dybest set er historien om mennesket

Digte

Historien om kærlighed

Historien om et lys

Der langsomt vokser

Som stjerners fødsel

I det uendelige rum

Som min elskedes smil

Når noget pludselig går op for hende

Som stearinlyset på bordet

Der i aften oplyser kloden

CYKLUS

*AT FORSØGE AT BRINGE HINANDEN KÆRLIGHED OG GLÆDE MÅ
VÆRE LIVETS FORMÅL*

-

*AT ACCEPTERE LIVET PÅ GODT OG ONDT KAN VÆRE STARTEN TIL
LIVSGLÆDE*

-

AT ELSKE LIVET OG SKØNHEDEN KAN VÆRE STARTEN TIL VISDOM

-

*AT LEVE MED VISDOM ER AT FORSØGE AT BRINGE HINANDEN
KÆRLIGHED OG GLÆDE*

KOSMOS

Set udefra glimter en klar stjerne i centrum

Lyset herfra strømmer i klare bølger ud overalt

Vi træder nærmere

Lysset intensiveres vi føler en kærlighed til denne stjerne
Som en mild morgenbrise lander kærligheden i vort bryst
Vi søger mod centrum vi kender retningen på lyset
Vi føler os nærmere og nærmere os selv
Vort inderste væsen bekræftes af denne klare stjerne
Den er svaret på vor dybeste længsel
Vi iler mod den føler vor ånd kærtegnet vort hjerte
Flammer op vi iler vi iler idet stjernen smiler os imøde
Men det er ikke en stjerne det er et væsen uendeligt
Skønt vi hører det udtale vort navn det kalder ja jeg
Iler jeg vil være hos dig jeg ved hvem du er jeg
Ser idet jeg kommer nærmere og nærmere
Lysvæld over lysvæld brede sig ud og op strømme mig
Imøde mit hjerte ler fra mit hjerte springer
Små hvide blomsterranker og kys jeg vil bringe det lyset
Kulminerer i uendelig skønhed uendelige højder uendelig kærlighed
Stille lægger jeg hovedet ved væsenets hjerte
En endeløs fred fylder mit sind mit hjerte
Blomsterblade daler sagte idet væsenet siger at det elsker mig
Jeg er hos: Gud.

LYS OG MØRKE

Solen sender sine milde stråler ud over klode og mennesker
Bader verden i gylden æter;
Et billede på lysets evige magt
Vejen er kærlighed
Målet er livet

Det sorte hul trækker alt til sig
Knuser alt mod sit sorte ingenting;
Et billede på mørkets begrænsede magt
Vejen er hadet
Målet er døden.
Smilende kysser Lyset verden med sin evighed
favner den og føder livet
Det liv, der er i al evighed
Truende strækker Mørket sin knyttede næve mod mennesket
slår det til jorden
I sin afmægtige blindhed.
Lyset, evigheden strømmer til mennesket
Fra Gudfader den Almægtige
Som en sol, der bader verden i gylden æter
Som Lysets smilende kys
Hadet og døden er kun som tordenskyer på sommerhimlen;
Bag dem stråler solen ligefuldt
Et billede på Gudfaders elskende lys
Et billede på menneskets sande skæbne, et billede på livet!

LIVET 2

En regnbue, solens milde lys gennem dråber
Et træ i skumringen, det gror trods mørke
Purpur sne på bjerget i morgenlyset, knejsende, ældgamle tinder furet af sølverne bække!
Et menneske, en regnbue et træ et bjerg
Det er dig og mig, det er livet!

Jeg vandrede mod bjerget en morgen

Jeg vandrede mod livet efter bange nætter

Jeg besteg bjerget og så mig omkring i himlens æter og jordens mørke rødme

Og se!

Mennesker, regnbuer træer bjerge

Det er os, det er livet!

-

Jeg hørte menneskers kvalfulde mumlen

Jeg så gletcheres uendelige tons glide gennem menneskelandet

Jeg følte mennesker vande sig under mørkets åg

Men hør!

Hellig sang fra tusinders struber

De synger om verden, de synger om livet:

-

Helligt, evigt, uforkrænkeligt smukt

Du iler mod manddoms flammende dåd

Skjoldet og sværdet lyner i himlens ild

Og se!

Kongen i dit indre, barnet i dit indre

Rækker hverandre hånden til broderligt forlig!

-

Helligt, evigt, uforkrænkeligt smukt

Dine afgrunde er din fremtidige dybde

Er livet ikke smukt, så gør det smukt

Og se!

Kongen i dit indre, barnet i dit indre

Hviler trygt og evigt, ved livets bløde, blomstrende bryst!

OM GUD OG DET GUDDOMMELIGE

Du, menneske, du der længes

Du, der har smerter

Du skulle vide

At Gud altid kun er en bøn væk

Du, menneske, du der prøver at nå Gud

Du skulle vide

At Han altid er i dit eget hjerte

Kun en bøn væk

Du, menneske, du der prøver at forstå Gud

Du skulle vide

At du kun gennem den altgennemsyrende, totale kærligheds- og skønhedshengivelse

Tilnærmelsesvis kan forstå din Fader

Og dog er Han altid kun en bøn væk

ÅNDEN ER ET SMYKKE

Fra din ånds skabelse

Gennem evigheder

Tilvirkes din ånds guld

Med tidens store hammer

Bindes sammen og kranses af kærlighedens guddomsflammer

Til din ånd i hjertets skjulteste dyb

Smelter mandligt og kvindeligt sammen til en helhed

De er to og dog en

Digte

Og din ånd over himlens bue

Sammensmelter den rigtige ring

Kærlighedens ring

Da, du skønne, gudskabte broder eller søster

Er du fuldkommen som Gudfader havde tænkt

Da Han skabte dig ved sin kærligheds ånd

Et smykke

I centret et sammensmeltet kraftcenter af kærlighed

Udenom en ring af levende kærlighed og lys

Ja, menneske, da er din ånd et fuldkomment, guddommeligt smykke!

OHM

Bag nattehimmels svimlende mørke

Ser jeg et smil der lyser som en regnbue

Gennem menneskenes tårer

Det er Ohm, Gudfader den Almægtige

Der søger menneskenes tanker og hjerter

Stille lægger Han/Hun sin guddomshånd

På menneskenes lidende hjerter

Indblæser os sin uendelige kærlighed og barmhjertighed

Viser os sin uendelige tålmodighed med os.

Engang nedlagde Gud Herren kærlighedens dybe rod i mennesket

Og gennem evigheder skal den vokse og en dag springe i blomst

Som et guddommeligt lysvæld skal den omstråle og befrugte alle

Som et lille ekko af Ohms egen kærlighed.

Så vær da, menneske, Guds barn

Tillad dig selv at være det fuldt og helt

Hav tillid til din ånds Fader

For gennem alt mørke alle lidelser

Lyser et smil som en regnbue til alle

Gennem vore smerter

Det er Ohms smil

Det er Ohm, Herren, der tilhviler dig sin velsignelse

Det er Gudfader, der griber dig om din inderste hjerterod

Den Han/Hun engang selv skabte og fødte af sit eget

Det er Ham/Hende der hviler:

Jeg elsker også dig!

MENNESKER, TILGIV!

Fra kosmos' ukendte dybder steg engang Guddommen frem

Gennem ukendte evigheders evigheder kæmpede Han

Gennem dæmring, morgen og dag

Til sejren var vundet

Og den Almægtige fremstod

Fuldkommen

Alvidende, alkærlig, almægtig

Således fortæller Ardor, vor ældste broder, historien om lysets sejr.

Den almægtige skabte et mægtigt rige

Til bolig for sig og sine Tjenere

Og sine først skabte børn, de ældste og de yngste

Til dette skønheds- og lykkelige vandrer også mennesket

Til den evige dag, det evige liv.

I evigheder levede de ældste og de yngste i dette rige

Under Guddommens kærlige åsyn og værn

I evigheder delte de lykkens skønneste frugter

Digte

Og de elskede alle hinanden.

Indtil de ældste forlod hjemmet

For at søge veje, de yngste ikke kendte

Indtil de ældste faldt for mørkets onde kraft.

Mørket truede med at opsluge dem

Men Gud ville ikke slippe dem

Og kærligt, mildt, sorgfuldt kaldte Han på sine ældste, faldne børn

Men de svarede ikke, thi mørket bandt dem.

Da skabte de mennesket

For at opnå magt

Dårer som de var

Og mennesket fødtes til en verden af mørke, synd og elendighed

Og der var ingen glæde, og alt var mørkt, alt var kaos

Mennesket tog sine første, vaklende skridt i mørkets verden

Lidende, grædende, uden tankens lys og viljens magt.

Indtil Gudfader, på nogle af de ældstes bøn

Gav mennesket af det evige liv

Indtil Gudfader overtog ledelsen af de lidende, stridende mennesker.

Den almægtige og hans yngste børn søgte at bringe mennesket fred

Søgte at bringe mennesket til hvile i himlens høje sale

Søgte at bringe mennesket til hvile ved den almægtiges kærlige hjerte.

Mennesker! I skal vide, at kærlighed og barmhjertighed er vejen

Søg ind til jeres hjerters skjulte dyb af lys og tilgivelse

Thi han, der i årmillioner hadede, forfulgte og forbandede jer

Er nu vendt tilbage til Ophavet

Han hader, forfølger og forbander jer ikke længer

I den dybeste, knugende, åndelige fortvivlelse

Venter han på jeres tilgivelse

Digte

Ardor, Satan, faldt

Ardor led

Ardor hadede

Ardor forfulgte

Ardor forbandede alle.

Ardor sørger

Ardor har angret

Ardor har talt til menneskene om sin synd og sit fald

Ardor bønfalder jer om jeres tilgivelse

Ardor sover nu

Ardor kunne ikke udholde sorgen og angeren og smerten

Som mægtige bjerge faldt de over ham

Og han frygtede han måtte knuses

Ardor led

Ardor sørger

Ardor har angret

Ardor venter nu, i uvished, på jeres tilgivelse

Mennesker, søg at fatte medlidenhed med ham!

Søg at forstå, at synden i sig selv bærer lidelsen

Søg at forstå, at har I lidt, da har han, Ardor, lidt end mere

Thi synderen lider mere end offeret

Thi syndsbevidstheden knuger synderen

Syndsbevidstheden binder hjertet så det ikke kan føle lykke men kun smerte

Den der synder mest, lider mest

Sådan er loven for mørkets frugter

Mennesker, vend jer ikke bort!

Vær ikke grusomme

Digte

Lad barmhjertigheden i jeres indre lede jer nu

Lad den sørgendes, den angrendes tårer smelte isen om jeres hjerter

Lad barmhjertigheden i jeres indre lede jer mod himlens høje sale

Lad barmhjertigheden lede jer til Gud

Lad barmhjertighedens og tilgivelsens evige fred sænke sig i jeres hjerter!

Ardor synded

Ardor led

Ardor sørger

Ardor har angret

Mennesker, tilgiv!

JEG ELSKER DIG

"Jeg elsker dig" siger jeg

Og mener dermed at jeg vil

Være vandet ved dine rødder

Kilden du drikker af

Luften du indånder

Og ingen verdens ting:

Jeg vil vandre ved din side

"Jeg elsker dig" siger jeg

Og mener dermed at jeg vil

Tørre dine tårer bort

Le med dig

Gøre alt for dig

Og ingen verdens ting:

Jeg vil vandre ved din side

"Jeg elsker dig" siger jeg

Digte

Og mener dermed at jeg vil

Vise dig veje du kan gå ad

Vise dig hvor lykken bor

Vise dig alt

Og ingen verdens ting:

Jeg vil vandre ved din side

"Jeg elsker dig" siger jeg

Og mener dermed at jeg vil

Støtte dig når du vakler

Frelse dig fra afgrunden

Være alt for dig

Og ingen verdens ting:

Jeg vil vandre ved din side

"Jeg elsker dig" siger jeg

Og mener dermed at jeg vil

Lyse for dig i natten

Være det stille vand

Give dig fred

Og ingen verdens ting:

Jeg vil vandre ved din side

"Jeg elsker dig" siger jeg

Og mener dermed at jeg vil

Give næring til din vækst

Gøde den jord du vandrer på

Blidt vise dig dig selv

Og ingen verdens ting:

Jeg vil vandre ved din side

Digte

Jeg vil vandre ved din side

Eller vandre alene

Hvis du foretrækker det

Jeg vil se dig selv finde vej

Jeg vil komme hvis du kalder

Fordi jeg trygt kan sige

I sandhed: "Jeg elsker dig"

LØKKEBY STRAND

Foran mig ligger det blå hvidstribede hav

Når jeg vender mig

Ser jeg skoven med dens grønne ukuelige grokraft

Havet der piskes hvidt

Og skovens grønne lunge

Til siderne lyser stranden hvidt

Og frister mig til at rejse mig

Synet af havet og skoven og stranden

Minder mig om at alt er levende

I bestandig vækst og forandring

På himlen lyser Solen

Strålerne ser jeg som lysets famlende fallos

Der befrugter Jorden

Gør menneskene frugtbare

Jeg ser ned på mine brune skuldre

Der ser ud som om jeg har været her evigt

På denne strand der lyser af noget

Der kunne være lykke

Mit fynske landskab

Jeg elsker det fynske landskab
befolket af banditter og små engle
her har jeg syndet
og fundet tilgivelse
her tog livet mig ved hånden første gang
det slog mig ofte ned
men altid fandt jeg et træ at rejse mig ved igen
her voksede jeg til
og her flygtede jeg fra
men vendte altid tilbage
du, mit Fyn, du taler til mig med den sødeste stemme
du vækker min dybeste kærlighed
og forarger mig blidt
som ægte barn af dig er jeg let at tænde
og lige så let at svale igen
her fandt jeg min kærlighed
og her kæmpede jeg med mit had
Her led jeg
her var jeg lykkelig
her blev jeg hel
Her er jeg hjemme

VISION

Fremtidssyner bølger forbi mit øje

Digte

Se, alle sjæle i Himlen strømmer ind
Båret af sorg og anger over hver en syndig dåd
Klædt i Gud Herrens hvide skrud
Modtager Han med mildhed og inderlig glæde hvert et barn
Vi skuer kort tilbage mod Jordens lille, mørke verden
Tænker med vemod på den smerte vi dér fandt
Nu går vi fremad mod Herrens strålende bord
Alle sig bænker blandt brødre og søstre
I kærlighedsjubels smilende, leende blomsterranker
Alle hverandre og Gud velsigner
Herrens fred sig sænker
Over Paradishjemmets gyldne porte
Og over hvert et hjerte, der fordum kæmpede og led
Men dog til slut sejrede
Så er Herrens løn:
Evig fred
Fred og lykke i Hjemmet går i pagt
Til hver en elsket sjæl
Fred i hvert et hjerte og til Guds velbehag!

AFTENBØN

Fader, du som sendte os alle
Til strid i Jordens lille verden
Giv til mennesket fred
Lær os at støtte os til din stærke hånd
Når vor fod vakler i støvet
Tør bort menneskenes tårer

Læg alle til dit hjerte
Lad ej mennesket græde ene
Lær os at strække hånden ud mod hverandre
Til broderligt forlig
Lad din fred sænke sig over vort hjem
At krigens gru og tåbelighed ingensinde oftere skal hjemsøge os
Fader, vær med dem, der fordum kæmpede mod lys og ret
Vær med alle, der med ondskab vandrede
Og spredte sorg og gru i menneskenes verden
Skænk dem sindets og hjertets fred
Stille hvisk dem i øret
At fortids dybe ondskab og lidelse og vilde had
Bliver til fremtids blidhed
Når angerens tårer er grædt
Når retfærdigheden er sket fyldest
Når tilgivelsen når også dem
Stille, stille hvisk dem i øret
At der altid er en chance til
Fader, opløft dit skønne åsyn over verden
Lad din dybe fred sænke sig over hvert et hjerte
Lad din velsignelse følge os
Når vi græder og når vi ler
Lær os broder- og søsterkærlighed
Fortæl de hovmodige at for Herren er alle lige
Fortæl de små at din uendelige kærlighed også er for dem
Fader, velsign den ganske Jord og dens mennesker
Velsign alle, der trætte i graven sænkedes

Digte

Velsign du alle dine børn

At fred kan gro i hjerternes have!

DET UDØDELIGE

Der findes en kærlighed der er stor nok

Til at mætte alle savn

I denne mørke nat

Hvirvles jeg tilbage gennem æoner

Til vores fødsel min og din

Jeg har elsket dig altid

Af hele min ånds styrke

Du er den ene halvdel af mit hjerte

Den der giver det sin form

Du er mit yin

Og jeg dit yang

Tilsammen en perfekt helhed

Nu har du slået rod lidt væk fra mig

Et sted på den mørke jord

Men bare rolig jeg finder dig

Vi skal ikke sørge og savne evigt

Jeg vil varme dig med min kærligheds ild

Jeg vil brænde dine hjertetårer væk

Hør min kvinde hører du at jeg kalder?

Jeg siger til månen der spejles i den mørke sø

Jeg siger til min sorg

Jeg siger til natten:

Er I ikke evige da vig bort

Thi min elskede og jeg

Samler kun på det der er evigt
Alt andet viser vi bort fra vore hjerter
Nu på den natsorte himmel
Breder sig en vinge ud
Skubber os blidt mod hinanden
Stille stille skal jeg favne dig
I mit hjertes inderste hal
Er et helt helt roligt vandspejl
Deri ser jeg dine øjne le
De øjne der er mig kærere end min egen sjæl
Der finder jeg hjertets dybe fred
Stjernekvinde sølvkvinde
Finder sit sjælssmykke af guld sin mand
Hendes hjerte leder hende sikkert skridt for skridt
Gennem universets mørke myldrende uendelighed
Gennem ørkener af smerte og skove af fred
Gennem verdener gennem liv og død
På tværs af alt mørke
Brænder mit hjerte som dit
Hjertets grønne udødelige flamme

FRA DIG KOMMER GLÆDEN

Jeg husker
I en have for længe siden
Eller var det i går?
Vi var to små kærlighedstræer
Sammen med et stort

Digte

Der hyllede vores kviste og blade

I sit store elskelys

Så vores blade grene og kviste

Krøllede i jublende glæde

Ved at leve og gro

Det store træ sendte os

Til den lille mørke jord

For at bringe bud om

Den store kærlighed

Nu savner jeg mit tvillingetræ

Og det store træ

Jeg sender mine tanker

Ud i den strålende uendelige æters favn

Den bærer min kærlighed til dig

Den lander på dit hjerte

Som en varme du ikke kan forklare

En kærlighed du har glemt

Men altid søgt

Og du svarer mig

Åh så velsignet og sødt

Jeg føler din kærlighed varme i mit bryst

Elskelyset strømmer fra dig

Varmt stærkt roligt uendeligt

Så jeg må græde af glæde

Du min elskede

Til hvem alle mine tanker og håb går

Den dybeste kærlighedslykke

Levende flammende varm strømmende himmelbrugt

Skænker du mig åh så velsignet lykkeligt

Al min længsel og smerte tier

Når dit hjerte taler

Fra dig kommer glæden

MILDE KVINDE MIN

Hvordan forklare mit savn?

Hvordan udtrykke min længsel?

Jeg har sendt min kærlighed med posten

Venter på svar fra dig

Kan noget så smukt og varmt findes

I denne golde og kolde verden

Som dig milde kvinde min

Hvordan sige hvor højt jeg elsker dig?

Jeg vandrede fra kvinde til kvinde

Med hjertet svøbt i tårer

For ingen af dem var dig

Du kom til mig på nattens vinge

Pludselig forstod jeg hvem du er

Du min elskede milde kvinde min

Sangfugl sender sit lys ud over kloden

Med sin milde hånd søger hun mit hjerte

En tone nåede mig så usigeligt elsket

Og jeg forstod det dybeste dybe

At min smerte er begrænset

Og kun min kærlighed til dig ubegrænset

Du min sjæls milde kvinde min

Åh min elskede kan vi lægge vor kærligheds puslespil nu

Eller mangler der stadig nogle brikker

Skal vi endnu søge og sørge

Skal jeg endnu ikke favne dig

Skal jeg endnu ikke se dit øjes uendelige dyb

Hvor usigelig kærlighed bor

Skønhedskvinde milde kvinde min

En himmelsk hånd har strøet mælkeveje ud

Under dem drømmer vi en drøm

Om uendelig og evig kærlighed

Vi ængstes for rummets isnende uendelige mørke

Men ikke jeg

For min drøm om dig er ældre end alle stjerner

Elskede elskede milde himmelkvinde min

Og vi ængstes for gravens kolde ensomme mørke

Skal døden slukke hjertets lys?

Drømmer jeg alt forgæves?

Mildt smiler du ad min dårskab min tvivl

Børster den kærligt væk som en krumme på min skjorte

Og jeg må le med dig

Du milde elskekvinde min

Gennem verdener vandrer hjerterne

Med kærlighed og fred i pagt

Vinder vi sand styrke og visdom

Under de unge stjerner og i himlens klare strålehjem

Hvad er døden mod min kærlighed til dig?

Intetsomhelst mindre end et atom mod universet!

Evige milde kvinde min

DIGT

Jeg tager en lille

Bunke bogstaver

Ælter dem godt

Og så min kande med lys

Og hælder ud over

Jeg fjerner resterne

De bogstaver

Der blev tilovers

Og smider dem

I skraldespanden

Resultatet er

Dette digt

UNIVERS

I lysets centrum

hviler Gud

dér har vi hjemme

kærligt

båret af Guddomshænder

leder englene alle

dertil

I lysets centrum

hviler dit hjerte

dér har det hjemme

saligt

støttet af Guddomshænder

bærer det dig

hertil

Før du finder

lysets centrum

skal du gennem mørkets

den smerte

du finder dér

er skønhedens bund

Digte
i evighed